

Égbekiáltó különbség

2019 augusztus 24. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Jobbágyi Zsófia nagyszer? írása!

Néhány évvel ezel?tt láttam egy filmet, a címe hirtelen nem jut eszembe. Két feln?tt férfiról szólt, akik nem csak egymás szomszédságában laktak, kollégák is voltak ugyanabban a gyárban. Az egyikük szorgalmasan dolgozott és az évek során szép apránként lépkedett el?re a ranglétrán. Ennek köszönhet?en mindig tudott venni egy kicsivel jobb autót, épített magának a kertjébe egy kisebb medencét, amibe ha úszni nem is, lábat áztatni bárki tudott, de a szomszédban él? barátjának rendszeresen eldicsekedett még azzal is, ha lecserélte a régi étkez?asztalát egy kicsit jobbra. A kollégája pedig minden el?relépésnek, még ha az apró is volt, szívb?l örült. Talán együgy? is volt, nem is dolgozott annyira szorgalmasan, inkább álmodozott egy nagy találmányról és állandóan új és új ötletei voltak, amik rendre kudarcba fulladtak. A felállás tehát tiszta volt: az egyik barát volt a szorgalmas, törekv?, racionális, aki kollégája mellett mindig megállapíthatta: lám-lám, mennyivel jobb vagyok nála! És, amíg a rangsor nem változott, a barátság úgy t?nt: örök.

Aztán egyszer csak az álmodozó kolléga találmánya nemhogy elbukott, óriásit szólt. Az együgy? barát felmondott a munkahelyén, hatalmas házat építtetett, óriási úszómedencével, birtokkal és saját vidámparkkal. Ám mindvégig szomszédja mellett maradt, akivel minden örömét igyekezett megosztani, s?t, a közös üzletbe is bevette volna. Csakhogy az állítólagos barát, mivel felborult a felállás és már nem ? volt a „példa”, akit követni kell, képtelen volt örülni a barátja sikerének, és szép lassan megette a fene.

Furcsa az emberi természet. F?leg akkor tud igazán cifrákat produkálni, amikor elhatalmasodik rajta a birtoklási vágy: sok esetben ilyenkor nemhogy a baráti kötelék, a házastárs, a testvér, s?t a szül?k iránt érzett tisztelet és szeretet sem számít. Az egyetlen ember rosszindulatából fakadó, tragikus események, olykor világégések azonban nem a XXI. század sajátjai, filmek, színdarabok, mesék témáját adják, amióta világ a világ. S?t, már a görög mitológia is félistenek csúfos bukásainak történeteivel figyelmezteti az utókort, amelyek gyarló emberi tulajdonságaikból következtek. Persze ezek a tanmesék mindig egy-egy széls?séges esetre hívják fel a figyelmünket, ami vészcseng?ként szolgál. Az átlag kultúrember pedig hazamegy a moziból vagy a színházból, és igyekszik úrrá lenni az ösztönein, talán még próbál mások javára is élni.

Legalábbis reményeink szerint, ugyanis bár az emberi gyarlóság nem, az mindenképpen korunk sajátossága, ahová mára a közbeszéd, f?ként a politikai kultúra züllesztette magát. Elég csak pár hétig figyelemmel kísérni a f?polgármesteri székért zajló alkukat és szövevényeket az ellenzéki térfélen: az ember semmi mást nem lát, csak árményt, hazugságot, rideg taktikát, aljasságot, hatalméhséget, ígéretek félresöprését és koncon marakodást. S?t, bukott és sikertelen pártok izzadságszagú visszakapaszkodási kísérleteit. Az pedig már önmagában a színvonal drasztikus csökkenését jelzi, hogy kik érzik magukat alkalmasnak a regnáló f?polgármester leváltására.

Vélhet?en ebb?l fakad az átlagpolgárok közötti „politizálás” döbbenetesen primitív színvonala és módja is: mivel az ellenzéki pártok mára semmilyen ideológiát és elvrendszert nem képviselnek, kizárólag a hatalomért megy a harc, ezért egyre fogyatkozó követ?iket sem vezérli más, csupán a mélyr?l fakadó, érthetetlen utálat az ellenfél felé.

Jó példa erre, ha a budapesti liberális kisebbség el?tt az ember véletlenül kiejti a „keresztény”, „konzervatív”, „család”, „házasság”, „érték” vagy „nemzet” szavakat. A reakció gyakorlatilag színtiszta t?zokádás és azonnali kirekesztés abból a táborból, ahol mellesleg a legmagasabb fokú elfogadás és tolerancia az egyik hirdetett alapelv. Érdemes egyszer-egyszer megnézni, milyen kommentek születnek az egyes jobboldali politikai m?sorok alatt: nemhogy nem érvek ütköztetése zajlik, a hozzászólások általában személyesked?, alpári káromkodásba torkollnak. Baráti körben sokszor beszélgetünk arról, hogy mindannyian tapasztaljuk: ha a Facebookra bármilyen jobboldali politikai tartalmat teszünk ki, még ha a legnagyobb közösségi oldal le sem tilt, akkor is minimum száz véresszájú ismer?s ugrik neki a bejegyzésnek, mondván, az kirekeszt?, mert arról szól (például), hogy a családtámogatások igenis jók és sokaknak segítenek. Ironikus, nem? A többség egy olyan kisebbség véleményterrorjától szenved, amely mindezt a szabadságjogok zászlaja alatt teszi.

Egy kedves kollégám fogalmazta meg nemrég: Tusványoson azt érezte, az ellenzéki oldalról éppen az az összetartó közösségi élmény, kohézió hiányzik, ami a jobboldali, konzervatív értékrend? emberek között megvan, függetlenül attól, hogy ismerik-e egymást személyesen vagy sem. A miniszterelnöki beszédben is elhangzott az a kulcsgondolat, amely jól megfogja miben áll az alapvet? eltérés a két tábor életszemlélete között: míg a liberális eszme alapján úgy kéne élnünk, hogy egyetlen cselekedetünkkel sem sértjük embertársaink szabadságjogait, addig a kereszténység egyik tételmondata az: olyasmit cselekedjél az embertársaiddal szemben, amit szeretnél, hogy veled tegyenek. A különbség égbekiáltó. Na de mib?l fakad az ellenzék elementáris gy?lölete? A választ nem tudom. A film címe viszont beugrott: Irigység!

Jobbágyi Zsófia - www.888.hu

A cikk eredetije a 888.hu Publik Ligája sorozatában jelent meg.

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló